

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 60 kr., za četrť leta 80 kr. — Naročnina se pošilja upravništvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice, št. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr.

Rokopis se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Delo, najbolje plačilo.

V naših časih se dobi za denar veliko in ljudje vam pravijo celo, da je v naših časih tudi čast na prodajo. Kolikor poznamo mi svet, rečemo lahko in ni se nam treba bati, da nam dokaže človek, da ni tako, mi torej rečemo, da je po svetu veliko, če ne vse na prodajo. Nihče se pa zato ne čudi, če se mu ponuja tudi sreča za denar. In to se godi v prodavanji „srečk“ ali kakor se pravi, „lozov“.

Sedaj se godi to prav po gostem in težko, če je še kje kaka vasica v pogorji, kjer bi še ljudje ne poznali tacihi srečk. Ravno v teh dneh se klati po slov. Štajarji vse polno tacihi ljudi, ki ponujajo srečke, sreča ti je torej pri njih na prodajo. Mi ne moremo naših bralcev dovolje svariti, naj ne kupi njih nihče pri takem človeku kake srečke. Če so one že toliko vredne, kakor ti jih nahvalijo, čemu pa jih ne odbržijo sami?

To naše svarilo pa velja še čisto posebej pri tacihih srečkah, ki se dobé na obroke. Kdor jih kupi tako, njega stane taka srečka lahko do dve, trikrat toliko denarja, kolikor mu ga je za-njo treba, če bi jo izplačal v hipu. Da pa še tega ni vredna, izlasti za človeka, ki ne biva v večjem mestu, ni treba, da še posebej pristavimo. Kedar jo on kupi, jo preplača in kedar jo potlej proda ali pa zameni, ne dobi za-njo tega, kar drugi, tak, ki nima daleč do menjevalnice.

Kolikor torej mi presodimo te stvari, stori kmetovalec najbolje, če pokaže človeku, ki mu ponuja srečke na prodajo, vselej, kolikor ga je volja, mirno pa prav odločno tje, koder se pride najlepše iz hiše. Naj stori to pa že brž, ko izve, kaj da se mu ponuja, to mu svetujemo in še prav močno, kajti ako se spusti s tacihi človekom v pogovor, težko se ga potlej iznebi ali ne brez večje ali manjše škode svoje.

Človeku je lastno, da želi in si torej tudi išče sreče. Ta želja leži v njegovi naravi in

ona je to, kar žene človeka, da dela ter si ne da miru, dokler ne doseže sreče. Ona je torej za človeka koristna, vendar pa mu ne sme nikoli postati trda, pretrda gospodinja, čije volji se mu je vselej in v vseh rečeh vkloniti. Komur je taka, njega ne pripelje do sreče, ampak prepodi mu še to malo sreče, kar je more biti ima že po naravi svoji.

Da pa to omenjamo, nič ne mislimo s tem druga, kakor da opozorimo naše bralce na to, naj bodo sicer vselej opazni gledé na svojo srečo, posebej pa še takrat, ko se jim ona prodajo v podobi srečk ali lozov. Ne rečemo, da ne najde pri teh srečkah nihče sreče; ne, tega ne rečemo, kajti če je drug nihče ne najde, najde jo tisti, ki jih prodaja. Več, kakor jih spravi ljudem v roke, več pride „evenka“ v njegove žepe in za-nj je to zveneta sreča.

Zgodi se sicer semtertje, da kaka srečka dobi večjo vsoto denarja, toda to je jako redko, in pride po gostem že samo za to v novine — za vabo. Gotovo želimo vsem našim bralcem sreče, toda po srečkah je ni za-nje. Kdor si torej prisluži ali pridela kaj denarja, naj ga ne zapravi pa naj ga tudi ne nalaga v srečkah. Te so pene na kalni vodi ter največkrat niso več vredne, kakor papir, na katerem jih človek dobi v roke.

Na dlani se prisluži denarja malo pa še to po času in za tega voljo ne kaže človeku ravnati z njim tako bolj brez preudarka ali pa po nahvali ljudi, ki se jim bere sebičnost že na lici. Kakor si torej lahko vesel denarja, če ga je tudi le mala vsota, pa je tvoj, pošten zaslužek tvojih rok, tako ga ne zaupaj nikomur, o katerem ne znaš več, kakor da nosi sladka usta pa ti moli srečke pred oči: čisto lahko, da ti odnese denar, na katerem še so tvoji žulji, pa se ti smeje, ko odhaja ter še drugje poskusi svojo srečo. Denar, ki ga prisluži človek na svojih rokah, tak je težek, naj ga torej ne da nikoli iz lehka od hiše, če ne — v hranilnico, v domačo in tisto, ki mu je najbolj pri roki.